

acest concert. Și nu regretăm. A fost de asemenea o lucrare interminabilă, cu influențe Chopin, cu melodii fără un profil pregnant, orchestrată, desigur, cu măiestrie dar care nu a reușit să ne suscite interesul și mai puțin entuziasmul. Solistul, tânărul și talentatul pianist Justus Franz s-a afirmat îndeobște cu o gingășie feminină și, uneori, cu forță juvenilă, stăpîn pe o tehnică elaborată, excelent pusă la punct. Despre el vom mai vorbi. Cît privește „*Eroica*“, a fost condusă într-un tempo viu și realmente.. eroid. Eschenbach a realizat contraste dinamice mari și *Scherzo* a fost luat într-un tempo prea repede.. Pianistul Eschenbach promite și în ceea ce privește dirijatul. Cu timpul, el își va pondera, credem, gesturile, contorsiunile, ținuta — lucruri care contează în sala de concert.

Filarmonica s-a aplicat cu seriozitate, răspunzînd perfect (inclusiv în trio de corni din *Scherzo*, de care ne-am temut puțin) tuturor solicitărilor dirijorului pe care îl preferăm însă ca pianist.

RECITALURI

Ion Voicu —

Christoph Eschenbach

Tot mai mult Ion Voicu își îndreaptă atenția către muzica de cameră pe care o cultivă cu aceeași pasiune pe care i-o cunoaștem în manifestările sale solistice sau dirijorale.

De data aceasta l-am urmărit într-un recital de Sonate de Brahms, avînd ca partener pe tânărul dar deja reputatul pianist Christoph Eschenbach.

Brahms a scris de timpuriu sonate pentru un instrument recitant — vioară, violoncel — și *Sonata I-a în Sol major* pentru vioară și pian este unul din cele mai elocvente exemple privind arta compozitorului de a constitui o asemenea lucrare pe tema unui lied (scris pentru tenor) în speță *Liedul ploii*, deși tema acestuia va apărea integral în final. Însă chiar în prima mișcare — *Vivace non troppo* motivul ritmic e derivat din lied. Ne-au impresionat extrem de plăcut unele elemente interpretative ale lui Ion Voicu, pe care i le cunoaștem de altfel mai de mult, dar care acum și-au aflat, tocmai aici, o afirmare desăvîrșită: căldura tonului și noblețea frazării care ni l-au amintit, nu o dată, chiar pe George Enescu. A fost un cînt liniștit, profund și chiar în pasajele mai frământate a dominat spiritul liedului brahmsian, cu momente de romantică reverie în *Adagio*, unde ambii interpreți au cîntat cu reculegere, în mezza-voce. Subliniem acea vibrantă participare lăuntrică a lui Ion Voicu, care ne-a dezvăluit dincolo de cunoscutele-i însușiri de virtuos și acea latură a sensibilității muzician. În același timp, pianistul a subliniat cu arpeggiile sale (poate uneori prea viguroase, dar totdeauna pătrunse de o viață bogată) linia melodică de o atît de minunată cantabilitate.

Acordurile la pian ale lui Eschenbach, muzician de rare potențe interpretative, au fost uneori apăsătoare, dramatice, în vreme ce Ion Voicu cînta tema

în duble coarde cu o puritate ce poate servi de exemplu. Întreaga Sonată a însemnat o revărsare de melodie cantabilă, realizată la cel mai înalt nivel artistic. S-a cîntat într-o bună colaborare. Aceeași observație e de făcut și pentru interpretarea *Sonatei a doua, în La major*, scrisă cu multă concizie și pe care interpreții au atacat-o cu hotărîre, desfășurînd *Allegro cantabile* cu pasiune. Remarcabile au fost tranzițiile care pendulau succesiv de la major la minor în tema secundă și a căror frumusețe de nesecată inspirație a prins pe orice ascultător. Totul s-a încheiat cu acel *Allegro* final care redat cu grație, ne-a lăsat o impresie de pace netulburată, în ciuda unor momente de vivacitate în care pianistul s-a afirmat din nou cu accente mai tari, căci la Eschenbach stăruie acea pasiune a solistului, obișnuit să cînte mai mult ca atare.

Încheierea a fost făcută cu *Sonata a 3-a în la minor* căreia interpreții i-au redat cu deplin succes vitalitatea, melodicitatea, strălucirea. Aici ținem să relevăm cîteva elemente ce ne-au impresionat deosebit de plăcut; de pildă, acea undulare molcomă, ca o îngîinare, cu care Ion Voicu a agrementat repriza temei din mișcarea inițială *Allegro*, poezia intensă cu care a fost redat *Adagio* și acea fugărire neobosită, dar cît de bogat expresivă, din mișcarea finală. A fost o seară de înaltă artă cu care am dori să ne întîlnim cît mai des.

La sărbătorirea a 35 de ani de activitate artistică ne bucură performanțele interpretative ale lui Ion Voicu, muzician de caldă și profundă simțire, nu numai strălucit virtuos, care prin studiul său individual, urmărit cu o exemplară tenacitate, a ajuns să se situeze printre valoroșii exponenți ai violonisticii contemporane.

Christoph Eschenbach —

Justus Frantz

Cuplul pianistic Christoph Eschenbach — Justus Frantz au prezentat la Ateneu piese scrise de mari compozitori, anume pentru două pianе sau pentru patru mîini.

În principiu nu sintem pentru asemenea „combinații“ — ne referim îndeosebi la interpretarea pieselor scrise pentru două pianе — pentru a nu mai vorbi de cele scrise pentru trei și chiar patru pianе. De ce?

Cei doi parteneri urmăresc — și a fost cazul și în recitalul ascultat — în primul rînd precizia infailibilă a intrărilor și sincronia desfășurărilor — ceea ce e evident în ordinea lucrurilor. Dar totul se petrece, mai mult sau mai puțin, în dauna unei interpretări nuanțate cu o mare subtilitate. Cei doi pianiști, de altfel excelenți, trebuiau să fie atenți tot timpul în primul rînd la elementele de execuție mai sus specificate. Cu totul altfel s-au prezentat fiecare cînd au cîntat în recital sau la concert. Noi rămînem la părerea că elementul, într-o măsură și de spectaculozitate, al unui asemenea recital, nu e de natură să favorizeze prezentarea muzicii în nuanțele ei cele